

Postanowienie z dnia 21 lutego 1996 r.

I PO 1/96

Skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem nie jest dopuszczalna na podstawie zarzutu sprzeczności orzecznictwa z innymi wyrokami w podobnych sprawach.

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca),
Sędziowie SN: Andrzej Kijowski, Janusz Łętowski,

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 1996 r. sprawy ze skargi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów w W. przeciwko Ministrowi Sprawiedliwości o wznowienie postępowania, na skutek skargi powoda od postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1995 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć skargę

U z a s a d n i e n i e

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Policjantów w W. wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1995 r., [...]. Zaskarżonym postanowieniem Sąd Najwyższy uchylił postanowienie Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 22 grudnia 1994 r., [...] stwierdzające reprezentatywność NSZZ Policjantów w świetle art. 241¹⁷ § 1 pkt 2 k.p. oraz oddalił wniosek w tym przedmiocie.

W uzasadnieniu skargi zakwestionowano prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego i wniesiono o dopuszczenie w charakterze dowodów orzeczeń sądowych, których skarżący wcześniej nie znał.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Dopuszczalność wniesienia skargi o wznowienie postępowania uregulowana jest w przepisach art. 399-416 k.p.c. Żaden z tych przepisów nie przewiduje możliwości wniesienia skargi na podstawie zarzutu błędnej wykładni prawa. Można przypuszczać, że skarżący opiera swoje żądanie na przepisie art. 403 § 2 k.p.c. w tej części, w której dopuszcza on skargę w razie wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Orzeczenia sądowe, powołane przez skarżącego w celu udowodnienia słuszności swojego poglądu prawnego, nie są

jednakże okolicznościami faktycznymi lub dowodami, o których mowa w tym przepisie. Nie dotyczą one stosunku prawnego, który był przedmiotem rozstrzygnięcia w zaskarżonym postanowieniu Sądu Najwyższego.

Skarga nie opiera się zatem na ustawowej podstawie wznowienia i dlatego na mocy art. 410 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

=====